

דיין את פרס ברגע האחרון?

לידר

התכמסוים של משה דיין מספקים לי מערך את הכלים לכך. הסכנה או הרחיק של דיין מאפשר למערך לטעון כי בני הזר דעקות המונית לעזרת המערך עלול הפיט של הליכוד להימשך עוד ארבע שנים. אולם הסבר הגיוני זה לפחדו של המערך מפני דיין אינו ההסבר היחיד. יש בפחד זה גם יסוד אישי, כימעט בלתי-רציונלי. כי מאז ומתמיד רוכצת על שימרון פרס קללה: בכל פעם שהוא שולח את ידו אל השילטון, והפרי נראה קרוביקרוב — הוא נשמט מידיו ברגע האחרון. וכימעט בכל

יוחם משל לזכות בניצחון מוחץ, שר ניצחוני האישי. למשל יש עכשיו מכרעת במוסדות המפלגה ובמנג' וגם מי שסבור כי הדבר יביא לאסון ינו מעז אלא לרטון בחדריחדרים. עומדת לפני ראשיהתעמולה של רגשה של ניצחון בטוח? איך להגר אוהדים ולבוחרים את ההרגשה שלא לבד שהניצחון אינו מונח בכיס, אלא עדיין סכנה מוחשית של שיבת הלי-שילטון?

מנכ"ל משרד הביטחון עם השדר לבון

הדאטנ"ל חוגג את ניצחוננו בשארם

צעסיני, המיבצע. פרס עשה הרבה מן העבודה השחורה, אך הזוהר דבק בדיין. בימים ההם התגבשה "קבוצת נערי החצר" של דויד בן-גוריון, קבוצה של צעירים שטופחו על-ידי "הזקן" וששלטו בשמו. פרס היה איש-המפתח בקבוצה זו, אך כליהתיקשות נהרו אחרי דיין. פרס הצטייר כביורוקראט אפור, כסוחר-נשק, כאיש שאין להאמין לכל דבריו. דיין הצטייר כגיבור בלי חת ובלוי דופי, גבר, חייל.

פעם גרם לכך משה דיין. הסיפור של טאנטאלוס המודרני * התחיל עוד בשנות ה-50, כאשר כיהן פרס כמנכ"ל משרד הביטחון, ואילו דיין היה הרמטכ"ל. הם היו מעורבים יחדיו בעלי לות הימים ההם — העסקיביש, פרשת לבון, פעולות-ה"תגמול", ההכנות למיבי *

באגדה היוונית, טאנטאלוס הרגיו את האלים. הם גזרו עליו לעמוד ליד עץ פרי, שפירותיו התרחקו ממנו בכל פעם ששלח את ידו אליהם.

החקלאות במאשלתו של בן-גוריון (1960)

בצילו של דיין, החוטף ממנו את פרי עבודתו ערב הניצחון

